især hvad angår de audiovisuelle mediers kulturelle dimension.

c) Forslag til nye aktiviteter bør indebære, at eksisterende prioriteter og aktiviteter tages op til fornyet drøftelse, således at der i tilstrækkelig grad tages hensyn til sådanne nye forslag.

d) Støtte til net bør koncentreres om konkrete kunstneriske og kulturelle projekter, som skal udføres af disse, med det formål at øge innovationen og dialogen.

e) Rådet går ud fra, at Kommissionen bibeholder sin hidtidige praksis med hensyn til offentlig støtte til at fremme kulturen og bevarelse af kulturarven, jf. artikel 92, stk. 3, litra d).

6. Rådet fremhæver på ny, at de kulturelle foranstaltninger på europæisk plan skal tilrettelægges med størst mulig effektivitet inden for rammerne af de finansielle perspektiver.

7. Så længe Kommissionens forslag med henblik på Fællesskabets indsats fra 1996 ikke er behandlet, og da det er nødvendigt at undgå enhver afbrydelse af Fællesskabets kulturelle indsats, som allerede er iværksat, opfordrer Rådet Kommissionen til midlertidigt at fortsætte sine aktiviteter i 1995, men uden at foregribe beslutninger vedrørende indholdet af den fremtidige indsats.

KONKLUSIONER FRA RÅDET OG MINISTRENE MED ANSVAR FOR UNGDOMSANLIGGENDER, FORSAMLET I RÅDET

den 30. november 1994

om fremme af volontørtjeneste for unge

(94/C 348/02)

Som led i samarbejdspolitikken på ungdomsområdet og under henvisning til, at medlemsstaterne har kompetence med hensyn til volontørtjeneste, har Rådet og ministrene med ansvar for ungdomsanliggender, forsamlet i Rådet, undersøgt mulighederne for at fremme tværnationale volontørtjenesteophold for unge.

I programmet »Ungdom for Europa III« (som i øjeblikket behandles ved proceduren med fælles beslutningstagning) [1] anerkendes denne samarbejdspolitik ved medtagelse af en særlig aktion (A II 2), som vil kunne give en ny impuls, for så vidt angår volontørtjenesteophold.

Anbefalingen fra Europarådets Ministerudvalg til denne organisations medlemsstater om fremme af volontørtjeneste [2] vil ligeledes kunne føre til, at disse aktioner udbygges.

Rådet og ministrene har dog fastslået, at medlemsstaternes gældende love og administrative bestemmelser i praksis fortsat kan udgøre en begrænsning for volontørtjenesten i en anden medlemsstat, navnlig for så vidt angår ophold for mellemlang og længere varighed.

Rådet og ministrene, som mener, at europæiske unges volontørtjenesteophold i Europa

— må betragtes som almennyttige aktiviteter, der gennemføres af frivillige organisationer, som foruden deres øvrige fortjenester fremmer volontørernes personlighedsudvikling og vidner om deres ansvarsfølelse over for samfundet og for opbygningen af et nyt Europa

— må bero på volontørernes egen frie og personlige afgørelse

— ikke må træde i stedet for statsligt pålagt samfundsarbejde, i tilfælde hvor et sådant findes, og skal tilrettelægges og administreres af de organisationer, der beskæftiger sig med volontørtjeneste, og være underlagt deres ansvar

— skal være udtryk for et frivilligt, ulønnet engagement til gavn for almenvellet, som samfundet anser for at være ønskeligt

konstaterer, at der findes en række foranstaltninger under medlemsstaternes kompetence, der skulle kunne medvirke til at fjerne de hindringer, der kan stå i vejen

---

([1]) (Fælles holdning) EFT nr. C 232 af 20. 8. 1994.

([2]) Europarådet R(94) af 4. maj 1994.

for, at der kan gennemføres tværnationale volontørtjenesteophold, ganske særlig hvor det drejer sig om ophold på over tre måneder.

Medlemsstaterne bør derfor inden for rammerne af deres respektive retsordener overveje

— at gøre det lettere for unge, som er bosiddende i en eller flere medlemsstater, der deltager i programmet »Ungdom for Europa IIII«, at rejse ind i medlemsstaten og opholde sig dér udelukkende med det formål at gøre volontørtjeneste

— på grundlag af aftaler mellem de organisationer, der beskæftiger sig med volontørtjeneste i den pågældende medlemsstat, og tilsvarende organisationer i partnerlandene at tilskynde til sådanne aktiviteter

— at gøre det muligt i overensstemmelse med lovgivningen i volontørens hjemland eller med lovgivningen i det land, hvor volontørtjenesten finder sted, at sørge for

  — at der findes en passende social beskyttelse af volontørerne i form af syge- og ulykkesforsikring samt ansvarsforsikring (1)

  — at de organisationer, der beskæftiger sig med volontørtjeneste, samt deres rettigheder og pligter anerkendes (hvor dette er foreskrevet)

  — at volontørtjenesteophold, når en sådan ordning forefindes, værdsættes på rette måde inden for det nationale system for hjælp til unge samt i uddannelsessystemet

— at begunstige sådanne aktiviteter, herunder i påkommende tilfælde ved at give støtte, som står i forhold til det gældende system i medlemsstaten, under hensyn til aktiviteternes almennytte.

Ved iværksættelsen af sådanne foranstaltninger bør formålet være at udbygge volontørtjenesten i overensstemmelse med den stigende efterspørgsel, inden for forskellige områder at fremme et europæisk engagement, der kan antage forskellige former, samt at skabe bilaterale og multilaterale udvekslingsrelationer, der bliver så velafbalancerede som muligt.

Rådet og ministrene opfordrer Kommissionen til inden for rammerne af disse konklusioner at aflægge rapport om udviklingen i situationen med hensyn til volontørtjenesteophold for unge og at foreslå konkrete foranstaltninger med henblik på at lette samarbejdet mellem de lande, der deltager i programmet »Ungdom for Europa III«, og mellem de organisationer, der beskæftiger sig med volontørtjeneste.

(1) Erklæring fra Rådet til optagelse i mødeprotokollen efter forslag fra den spanske delegation:

»Rådet finder, at den omtalte passende sociale beskyttelse af volontører ikke bør være obligatorisk i medlemsstater, hvis lovgivning ikke hjemler en sådan beskyttelse, og at sådanne medlemsstater ikke bør være forpligtet til at indføre en sådan ordning i fremtiden.

Medlemsstaterne vil om nødvendigt kunne sikre denne beskyttelse i overensstemmelse med principperne om ligebehandling og gensidighed samt, hvis det skulle vise sig nødvendigt, refusion af udgifter, som er anerkendt i modtagelsesstatens lovgivning.«